

Op 19 juni heeft Yuval een surprise BBQ voor Ruth haar verjaardag georganiseerd. En nog wel in de woestijn! Als hij haar gaat ophalen van haar werk wordt er op locatie met man en macht gewerkt aan het “vuurtje”, een gezellige zitplaats met kleden plus een grote ronde lage tafel en het aansteken van de vele kaarsjes in papieren pita-zakjes met zand. Dat laatste was een schattig en romantisch idee en tegen de tijd dat Ruth en Yuval arriveerden hadden we de meeste ook brandend zodat ze in het donker door een pad van kaarsjes konden lopen, maar gelukkig liepen ze snel want tegen de wind was het een verloren spel en bovendien was m'n enorme doos met lucifers inmiddels aardig leeg! Ondanks de soms stevige wind (het vuur werd soms wat al te enthousiast en de kleden wilden soms, geheel in oosterse stijl, vliegen) was de verrassing geslaagd en hebben we allemaal zitten snoepen en genoten van de volle maan in deze prachtige omgeving!

Kort hierna (23 juni) nogmaals een BBQ! Nu voor de NL-club. Op deze manier wordt het jaar afgesloten met een informeel samenzijn (met partners en kinderen). Tijdens deze BBQ aan het strand nemen we ook afscheid van Anneke die na flink wat jaren in Israel terug emigreert naar NL. Voordat de kinderen en echtgenoot volgen gaat Anneke kwartier maken in NL en de caravan inspecteren waar ze tijdelijk intrekken alvorens een huis te betrekken. Ondanks dit feit wordt het toch een gezellige boel met nieuwe gezichten, de gebruikelijke Israeli BBQ methodes, veel nassen en bijkletsen. En de aanwezige kinderen spelen heel wat af in zee. Na een frisse douche als we thuis zijn trekken we een fles bubbels ter ere van onze 10de trouwdag open, wat een vervelend leven hebben we toch!

Dan komt de dag dat Anneke echt vertrekt uit Eilat. Gezien de enorme bench voor de hond, de draagkooi met de kat, en alle bagage brengen we Anneke en de kinders met onze Shai naar het vliegveld. Het past allemaal maar net. Bij het inchecken helpen we allemaal (Sandra en Eli zijn er natuurlijk ook) een handje mee om de hele santenkraam bij de goede balie te krijgen en bij het op de spullen passen. De hond en kat gaan de dag daarop direct met Anneke mee naar NL, de kinderen blijven bij familie in Tel-Aviv en komen nog een tijdje terug naar Eilat. Het is een hele beslissing en er zal veel veranderen voor Anneke, Benson en de kids maar gezien hun instelling gaat dat vast prima lukken.

Na de bovengenoemde kat en hond is het op 3 juli voor Amitsa ook zo ver. De voorbereidingen om haar mee te nemen naar NL kunnen gezien haar leeftijd van 3 maanden nu beginnen. Na een dagje strand voor ons gaat ze haar kooi in op weg naar Ron, de dierenarts. Ron had liever onder narcose de chip geplaatst maar voor de rabies vaccinatie moet ze ge-chipped zijn, anders kunnen we niet aantonen dat zij deze vaccinatie heeft gehad. Ron komt met een indrukwekkende naald aan maar tijdens het prikken geeft madam geen krimp. Dan volgen de injecties voor rabies en een cocktail met o.a. kattenziekte. Amitsa vindt het allemaal best, tot er een volgende patient binnenkomt (wij moeten even wachten op al het papierwerk); een flinke hond. Ondanks haar kooi en een bemoedigend woord van ons zit ze te shaken als een rietje. Ik ga toch maar met haar naar de auto; Henk vindt het niet erg om verder alles af te handelen. Eenmaal in de auto ontspant Amitsa al snel en is ze weer de oude. Goh, een kat met haar eigen nummerplaatje! Over drie weken kunnen we terugkomen voor de bloedtest.

Bij de Masbier (locale V&D) is een uitverkoop aangekondigd vanaf 6 juli, in ons postvakje een folder met de bijbehorende plastic tas gevonden. Natuurlijk vergeten mee te nemen als ik er al rond loop. We moeten hoog nodig wat extra korte broeken hebben. Ze hebben leuke andere dingen zoals groene bordjes met bladprint, drinkglazen en handdoeken. Voor kleding moet ik toch bij H&O zijn. Er vanuit gaande dat ik de korting (20 tot 50%) niet krijg zonder de speciale tas maak ik wel een rondje maar koop niets. Dan morgen maar terugkomen, dan ben ik toch in de buurt voor de vrijdag editie van the Jerusalem Post. Bij de uitgang zie ik ineens een stapel van die verdraaide tasjes liggen (had ik ergens kunnen weten). Besluit toch morgen terug te komen en nu eerst naar H&O te gaan.

Het is al lekker pittig geworden buiten. Na een paar minuutjes lopen “duik” ik bij H&O de airco weer in. Ik vind al snel wat korte/lange broeken (vallen over de knie) voor Henk en ik koop voor mijzelf ook wat broeken. Even later sta ik met 5 van die “lange” broeken en 1 korte broek (waarvan twee van het merk Reebok en een van Nike) bij de kassa. Hier is helaas flink wat geduld nodig, het gaat allemaal tergend langzaam en verwarrend. Het gebruikelijke gedoe met bonnetjes, gesteggel over prijzen en voorpiepen. Als ik nu eerlijk zeg dat ik in het begin maar een iemand voor mij had, met kop en kont boven de gemiddelde Israeli uitsteek qua lengte en met uitgerekend een karretje vol bij de balie sta, dan doe ik ergens toch nog iets ernstig fout niet? Gelukkig komt de zeer flegmatieke kassa-dame uiteindelijk terug naar haar oorspronkelijke kassa en dan “grijp” ik m’n kans; na zo’n vier voorpiepers ben ik dan eindelijk aan de beurt. M’n gezicht staat inmiddels op onweer en ik heb al iemand die schattig kwam vragen of hij even voor mocht met z’n twee onderbroeken met en blik van: “heb het lef!” weggestuurd (doe ik anders nooit, kan je nagaan). Het eerste wat de kassa-dame doet is mij met veel zuchten mededelen dat mijn klantenkaart is verlopen. Nou en, verlengen die hap! Maar dat kost me dan wel 50 Shekel (10 Euro). Een collega wijst haar op het feit dat ik voor meer dan 600 Shekel aan spullen koop, en dat die 50 Shekel maar moet vervallen. Kijk, die snapt het. Ik weet het donders goed hoor, het is dat we hier met onze Euro’s komen, dan kost het allemaal een prikkie in vergelijking met NL (waar kan ik zoveel broeken (van goede kwaliteit) kopen voor zo’n 100 Euro?), maar voor hier is 600 Shekel veel geld.

De dag daarop ga ik bewapend met m’n plastic tas naar de Masbier en koop daar de bovengenoemde dingen. Ik krijg weer extra service van Guli, m’n “vriendin” daar. Sowieso leuk om haar daar te zien want de kans was groot dat zij na haar lange vakantie in Amerika (cadeau van haar zoon om haar kleinkind te komen bewonderen) niet kon terug komen als verkoopster. Bij navraag vertelt ze mij dat alleen haar lichaam is teruggekomen, haar ziel is nog bij de familie daar..... Snel zet ze een mandje voor me klaar en zo kan ik lekker rondschoeperen en steeds iets in het mandje plaatsen zonder rond te hoeven zeulen. Blij toe want naast de kwetsbare waren in de smalle straatjes zijn ze her en der ook nog bezig met werkzaamheden. Open plafonds, een elektricien die op z’n gemak boven op een ladder zittend uitgebreid uitleg geeft aan een leerling-elektricien al is het nog zo druk en al is de kassa daar nog zo nodig, geboor en geklop, er wordt heel wat af geGAMMAad.

De volgende zondag (10 juli) besluiten we een stuk te gaan rijden met Amitsa, ook weer als voorbereiding op de grote reis voor haar midden augustus. Via de weg naar Ovda draaien we terug naar de Arava-weg richting Yotvata en Eilat. Het eerste (en langste) stuk is niet echt succesvol; piepen en hartverscheurend janken, de handdoek die over de kooi hangt (ter geruststelling) mollen, ze vindt het duidelijk driemaal niks. Bij Yotvata (een kibbutz met een leuke winkel en restaurant) is het zo knetterdruk dat we in de auto blijven. We laten haar los en al snel gaat ze in de cabine op verkenning. Bij het wegrijden laten we haar los op de achterbank. Niet helemaal ongevaarlijk, dat weten we echt wel, maar we moeten gewoon iets

proberen. Eureka! Het gaat stukken beter, ik moet haar af en toe wel tegenhouden als ze naar Henk wil maar even later ligt ze lekker op de achterbank te slapen. We zullen vaker oefenen. 's Avonds eten we pannenkoeken met Ruth & Yuval. Zo komen de pakken Koopmans mix toch nog van pas! Ik maak ze met appel, met pruimen, met tomaatjes en kaas, met echte bacon (heeft Henk gevonden bij de delicatesses winkel) en voor Yuval met anchovis en kaas, zijn lievelings combinatie die hij van ons allemaal helemaal lekker zelf mag opeten!!! Tijdens de avond wordt het wel duidelijk dat Yuval zich verheugt op de vakantie naar o.a. NL, naast het weerzien van mensen en het uitzien naar het oer-hollandse fietsen, passeren ook heel wat gerechten en lekkernijen de revue. Het is maar goed dat het geen korte vakantie is.....

En zo wordt het warmer en warmer. We gaan nu dus de "echte zomer in Eilat" meemaken. De meeste verklaren ons voor gek als we zeggen dat we ons er niet druk om maken en wel zullen zien. Naast de mensen die een innige band met hun airco hebben de komende twee maanden zijn er ook die hun vakantie plannen naar Europa om even bij te komen van alle hitte. Hoe dan ook; dit jaar komt het met onze visa's zo uit dat we tot eind augustus in Israel kunnen blijven, iets dat mooi samenvalt met het feit dat kort daarop de auto toch uit Israel weg moet.

Hoe valt het uit te leggen? Het zal toch duidelijk zijn dat ik geen voorstander van koude ben en dat de keuze voor Israel ook heel banaal te maken heeft met de erkenning dat ik na meer dan 40 jaar proberen aan de kou te wennen en er mee om te gaan mijn handschoenen, sjaals, oorwarmers, elektrische deken en dikke sokken met veel plezier aan de wilgen heb gehangen. Na ruim een jaar hier zijn kan ik met een gerust hart zeggen dat ik geniet van de warmte hier. Natuurlijk loop ik wel eens te fiepen als het zweet me langs de oren loopt en m'n broekband doorweekt is, maar ik verkies dat honderd keer boven de paarse lippen, vingers en tenen. En na een douche (met bijna koud water!) ben je direct weer lekker fris.....

Wat wel moeilijk te verkroppen was, is dat ik niet zonder airco kan deze maanden. Altijd lekker op zitten scheppen over het feit dat wij dat niet nodig zouden hebben maar dat was dus grootspraak. Wat mij betreft want Henk heeft totaal nergens last van (die kan vast ook net zo gemakkelijk tussen de pinguïns leven)! Ik wel, ik werd steeds lomer en kriebiger, niet echt gezellig. Principe overboord en de airco aan. Nu rommel ik weer lekker aan. 's Nachts volstaat de plafondfan in de slaapkamer en gaat de airco uit. Ondanks de gemiddelde temperatuur 's nachts: 29 graden, slapen we als rozen (ook al omdat we nog steeds geen bovenburen hebben, heerlijk!).

De aanpassingen in huis zijn verder simpel, de zonweringen zijn meer gesloten (behalve in de woonkamer, die gaat gewoon open), het raam in de badkamer gaat na het middaguur dicht anders wordt het daar te warm en op het kleine balkon bij de keuken heb ik een wit laken aan het buitenscherm gehangen zodat je daar 's middags toch kan komen zonder direct uit te drogen en als bescherming voor de wasmachine en de keukenkast. De hele middag lang staat daar namelijk de zon op. Voor ons zelf betekent het nog meer op ons drinkgedrag letten, soms bewust iets met mouwtjes aantrekken en de schaduw opzoeken als we buiten zijn, en tijdens het nuttigen van de warme prak (waar we wel degelijk van genieten), het even extra zweten op de koop toe nemen.

Verder blijft het voor mij heerlijk om bewust te zijn van de warmte als ik met m'n airco gekoelde voeten de warme tegels in de niet gekoelde kamers voel. De meubels, de huisraad, gewoon alles is lekker op temperatuur. (Het zal idioot klinken maar ik gruwel nu al als ik denk aan de koude toiletbril in Dordt!). Het douchen zonder de obligate paarse tenen, het

zwemmen in zee zonder klapperende tanden na 15 minuten, het de koele supermarkt uitstappen en als tweede gedachte hebben: “toch wel lekker, eigenlijk!”. Kortom, genieten. En dan liever hier twee maanden wat extra “afzien” dan in NL twee maanden de warmte proberen vast te houden.

Drie weken (24 juli) na de vaccinaties gaan we weer richting Ron, deze keer moet er bloed afgenomen worden bij Amitsa voor de rabies-test. Gezien ze erg jong is, wil hij haar verdoven om zo gemakkelijker en sneller haar ader te vinden. In de wachtkamer gaat ze, na wat overgeven, al snel onder zeil. Als ze aan de beurt is scheert hij in haar hals wat vacht weg en dan komt het bloedprikken. H'm, dat gaat alles behalve snel en gemakkelijk. Na wat pogingen komt het bloed er tergend langzaam uit (ook door de verdoving) wat flink balen is want Amitsa begint tegen te strubbelen. Met de hoop dat het hoeveelheid genoeg is voor de test gaat ze haar reismand weer in. Onderweg piept en mauwt ze heel zielig, het gaat dwars door je ziel heen. Opeens is het “bonk”, ze is weer compleet van de wereld, misschien maar beter. Thuis leggen we haar op de bank aangezien ze diep slaapt. Maar als we in de slaapkamer even naar het speciale wagentje voor verdachte pakjes en tassen aan de overkant staan te kijken horen we alweer “bonk”. We kijken de gang in en wie ligt daar? Ze is waarschijnlijk toch op onze stemmen af gekomen. We voelen ons “waardeloze ouders”. Maar al snel valt ze weer pijndiep in slaap en ligt ze de hele verdere middag op m'n schoot en borst. Heel soms wordt ze even “wakker” en dan is het net dronke droppie, geen gezicht. Het geplande strand- en zeebezoek laten we varen, we voelen er helemaal niks voor haar zo alleen te laten. We nemen wel de boel waar door haar tuigje eens rustig op maat te maken zonder dat we haar nagels en tanden moeten ontwijken.

Op vrijdag 29 juli ontvangen we de rabies-test uitslag van Amitsa (binnen een week dus al!). Na een telefoontje met dierenarts Ron blijkt dat de uitslag gelukkig goed is, ze heeft zelfs 100 keer meer (qua eenheden) weerstand dan nodig is! Nu nog een gezondheids-certificaat van de Staats Dierenarts en dan mogen we met haar op reis.

Gezien het goede nieuws gaan we zondagmorgen nogmaals met Amitsa een ritje maken, deze keer naar Yotvata en terug. Als we Eilat uitrijden zien we al een lekkere file richting centrum voor de checkpoint staan. Jammer dan, dat zien we dadelijk wel. Met Amitsa los op de achterbank gaat het stukken beter. Ze komt wel naar voren en deze keer zocht ze ook Henk op maar behalve een geperforeerd oorvlies (vlak naast z'n oor ineens een oerkreet slaken!) doet ze verder niet gevaarlijk. Het verkeer is gevaarlijker; bij het wegrijden van Yotvata hebben we dankzij de terughoudendheid van Henk geen schade aan onze bus. Een taxi chauffeur voor ons dacht met een slakkegangetje linksaf te kunnen daarbij een snel naderende vrachtwagen voor het gemak negerend. Door de vrije ruimte voor ons kon de vrachtwagenchauffeur dat gat in duiken maar we zaten met ongeloof en kloppend hart de boel te bekijken. Als je denkt dat je in NL al anticiperend rijdt, dan wordt dat hier nog veel sterker en beter! Afijn op weg richting Eilat. Enkele kilometers voor de checkpoint begon de lol: het uitzicht op de file voor de checkpoint roerde de meest primitieve paniekgevoelens van de bestuurders aan: over de vluchtstrook naar de secundaire (onverharde) weg, compleet met flinke hobbels en bobbel. Maar niks alleen voor 4-wiel drivers, glimmende PC Hoofdtractors en gewone personenauto's, ze moesten er aan geloven en werden met veel verve richting zand gereden. Want daar was geen file, en iedere nano-seconde telt immers!! Soms leek het wel op een scene uit de film “Mad Max”, vier tot vijf auto's die elkaar uit kuddegedrag volgen, alleen dan niet een voor een, maar het liefst allemaal tegelijk rechts het asfalt af op naar de secundaire weg en dan als eerste voorop willen rijden. Binnen de kortste tijd was het een grote stof- en zandboel. En dan vlak voor de checkpoint weer invoegen he, met wel enkele

minuten winst en een extra zanderige auto, wauw, kicken! We hebben het met veel plezier bekeken.

Amitsa thuis gebracht, wat gedronken en daarna richting strand gegaan. Eerst naar Dolphin Reef want Arke had al laten weten dat mijn sandalen klaar waren. Arke is onlangs in Eilat gearriveerd vanuit Tel-Aviv om hier z'n sandalen en schoenen aan de man en vrouw te brengen. Geheel volgens zijn eigen concept (hij werkt er al 25 jaar aan) maakt hij schoeisel waar je volgens hem niet alleen lekker mee loopt maar ook beter. En dat heeft weer positieve gevolgen voor je gezondheid. Na een gesprekje met hem ga ik er voor. De sandalen zien er comfortabel uit. Eerst trekt hij de contouren van mijn voeten na, daarna maakt hij met zijn laptop en een grote bak met een glazen plaat (waar je op moet staan) een foto van m'n voeten. Zie je weer eens een andere kant van jezelf! Met de contouren, de foto, m'n kleurkeuze voor het leer en de veters plus de kennis dat ik sinds we hier zijn binnenshuis bijna het hele jaar blootsvoets rondschoeper (kan ik in NL wel vergeten), weet hij voldoende. En na een paar dagen zijn ze klaar om afgeregeld te worden. Tussen het bandje om de enkel en de zool loopt bijna geheel rondom een veter met verticale stukjes. Door deze veters goed af te regelen zou je volgens Arke's principe beter moeten gaan lopen. Na een half uurtje wandelen (voelt heel erg lekker trouwens, de sandalen wegen niks en toch voelt het stevig) trekt hij nogmaals aan de veters en maakt dan de definitieve knopen. Een jaar garantie en Arke verwacht dat ik ze zelfs in huis zal gaan dragen i.p.v. op blote voeten lopen. We zullen zien. Ze zien er lekker alternatief uit en het heeft wel wat; speciaal op maat gemaakt schoeisel!

Flink warm en bezweet komen we uiteindelijk bij Coral Beach aan en na wat drinken gaan we direct het water in. De temperaturen zijn inmiddels zo dat je zonder krimpscheuren zo het water in kunt lopen. Niets van dat gedoe van; "Ho, wat fris!", of een enigszins trots; "Ja, maar IK ben al door tot m'n knieën!", of; "Waar is het hete water voor in m'n pak?". Nee, gewoon met veel plezier het water in struinen en het heerlijk vinden.

2 Augustus; de koning van Saoedi Arabië is overleden, 's middags zien we de enorme vlag in Aqaba, Jordanië half stok gaan. Op het nieuws horen we dat Jordanië een rouwperiode van 40 dagen zal aanhouden. Dat zal best, maar na 3 dagen is de vlag weer gewoon in top. Zal dus wel meevallen met die rouw.

Inmiddels nadert de datum van vertrek. Eerst gaan we nog 10 dagen op vakantie in Israel, naar de Yam Ha-Mellach (Dode Zee), Yam Kinneret (het meer van Galilea) en diverse plekken in het noorden die we willen bezoeken. We hebben bij de Dode Zee een huisje (noemen ze hier "zimmer" of meervoud "zimmerim", zal wel uit het Jiddisch komen) gehuurd op een Kibbutz, en in het noorden een huisje op een bergtop, vanwaar je vanuit de jacuzzi over de bossen en het meer van Galilea uitkijkt. O wat een straf! Amitsa is gelukkig op alle plekken welkom.

Of het lukt zal trouwens ook nog afhangen van de Hitnatkoet, de ontruiming van de Gazastrook, want als er teveel geprotesteerd wordt, bestaat de kans dat wegen worden afgesloten om te voorkomen dat de ontruiming gehinderd wordt. En aangezien er maar 2 wegen naar het noorden leiden, zou het toch vervelend zijn als die dicht gingen! Gelukkig komen we zelf helemaal niet in de buurt van de schermutselingen: Gaza met zijn palestino's laten we lekker links liggen.

Verder hebben we, met hulp van Rudy voor het voeren van de telefoongesprekken in het Ivriet, eindelijk eindelijk een bevestiging gekregen dat de auto en waarschijnlijk wij zelf ook

op de boot naar Griekenland mee kunnen. Alleen blijkt die boot nu niet op zondag maar op maandag te varen. We gaan er voor alle zekerheid nog maar even langs, want het zou toch wel lastig zijn als 'ie net vertrokken is.

Drie dagen varen op de Middellandse Zee en we zijn in Pireaus. Omdat we nog geen exacte datum en tijd van aankomst weten, hebben we voor de rest van de reis in Europa nog niets geboekt. Wel zou het leuk zijn om nog wat plekken in Griekenland te bezoeken nu we daar toch zijn, maar dat hangt ook een beetje af of Amitsa het wel naar haar zin heeft. Kortom, we zien wel.

-----/-----